

ΠΑΛΗΕΣ ΔΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΝΟΥΤ ΛΑΡΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ

Στην άκρη ενός γκρεμού, σ' ένα από τα νησιά του Βραβούιου Άστρου, ορθώνονται μέχρι σήμερα, τραγικά ρημαδία, τα χαλάσματα του πύργου του Όγκερ, του κουρσάρου που βασίλευσε, πριν από πολλά χρόνια, στη θάλασσα της Ιουτλάνδης. Η ιστορία του πύργου αυτού, που φιλοξενούσε άλλοτε τους πιο τρομερούς κουρσάρους της Δανίας, είνε γραμμένη με δάκρυα και με αίμα... Άπ' όλα όμως τα δραματικά περιστατικά που έγιναν στα βώματα, στις ντάπιες και στα κελιά του κάστρου αυτού, ένα μονάχα ξεχώρισε ή μελαγχολική μου διάθεσι. Και αυτήν την αληθινή ιστορία θα σας αφηγηθώ σήμερα.

Θά σέ κάνω ευτυχισμένη!...
— Όχι! Δέν θάρβα!... φώναξε ή Ουθίλδη.
— Ό Όγκερ χαμογέλασε.
— Έμαθα να παίρνω μόνος μου ό,τι θέλω! είπε.
Και άρπάζοντας την Ουθίλδη με τά γερά μπράτσα του, την πέταξε στη θάρκα του, χωρίς να δίνει προσοχή στα κλάματα και στις φωνές της πριγκηποούλας κι' άρχισε να τραβά ή δύναμι κουπί. "Υατερ! από λίγο, ή θάρκα θρισκότανε μακρύτερα από τά παράλια του βασιλείου του Λόρκαν.

Η Ουθίλδη πέρασε τον πρώτο μήνα στο κάστρο του αρχικουρσάρου, περίλυπη και συλλογιόμενη. Όλα εκεί μέσα της φαινότουσαν τόσο παράξενα και άσυνήθιστα. Η άγριεμένη μορφή των πειρατών, ή συνήθειές τους, τά γλένια τους και ή συμπλοκές τους, ό τρόπος της ζωής τους, όλα τά πάντα εξαιφιαζαν την καλομαθημένη πριγκηποούλα... Έκείνο όμως που την έκανε τόσο συλλογιόμενη, δέν ήταν ή λύπη της επειδή θρισκότανε μακρύτερα από τό παλάτι της, ούτε ή ντροπή της επειδή την έκλεψε σαν λάφυρο ένας κουρσάρος, αλλά τό ότι καταλάθαινε και μόνη της ότι είχε άγαπήσει τον άρπαγα της, τον Όγκερ, χωρίς να τό θέλη, ούτε ή ίδια!...

Ένα θράδυ, ή Ουθίλδη, ή μοναχοκόρη του Λόρκαν, του βασιληά της Ιουτλάνδης, όγχε με καλή μόνη της ένα περίπατο στην ακροθαλασσιά του Γκρένας. Άπ' όλα τά μουσικά βργαα και από την άρπα, και από τή λύρα, και από τόν ειδυλλιακό, αλλό, ή Ουθίλδη προτιμούσε τό άγριο, τό άσώπαστο τραγούδι της θάλασσας. Αυτή μονάχα ή μουσική είχε τή δύναμη να νανουρίζη τά φευγαλέα όνειρα της και τίς άόριστες έπιθυμίες της...

Έξαφικά, ένό ή Ουθίλδη περπατούσε στην ακρογιαλιά, κυριευμένη από μία γλυκειά ένταση, μπρος στο θέαμα τών δούτων που άρχιζαν ν' ανάθουσι ένα-ένα στον ούρανο, μία θάρκα παρουσιάστηκε μπροστά της, σαν να πρόβαλε από τό θάθη της θάλασσας. Και από τή θάρκα αυτή πήδησε ένας νεός με περήφανη όψη, με μακρύτερα κατάξανθα μαλλιά, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο, και ντυμένος σαν πριγκηποούλο. Με την πρώτη ματιά που τό έρριξε ή Ουθίλδη, αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι ποτέ στη ζωή της δέν είδε πιο ρομαλέο πολεμιστή με χαρακτηριστικά πιο κοινικά.

— Ποιός είσαι, ξένε, και τί θέλεις εδώ; ρώτησε ή πριγκηπισσα.
— Είναι ό Όγκερ, άποκρίθηκε τό ξένος.
Η Ουθίλδη άνατρίχιασε κι' έκανε ένα βήμα προς τά πίσω.
— Είναι ό Όγκερ, ό αρχικουρσάρος; ρώτησε με φωνή που έτρεμε αυτή τή φορά.
— Είναι ό Όγκερ, ό αρχικουρσάρος! είπε τό ξένος. Με ξέρεις, λοιπόν;
— Και ποιός δέν έχει άκούσει τ' όνομά σου; Όλοι σέ ξέρουν, όπως ξέρουν και τό κορφάκια και τά τσακάλια, και τίς ύανες!... Είσαι γέννημα της κολάσεως, παιδί της άναστρης νύχτας. Άπ' όπου και άν περνάς, σκορπίζεις γύρω σου τό θάνατο και τόν δλεθρο και άφηνεις πίσω σου πατημασιές από αίμα... Έγώ όμως δέν σε φοβάμαι!... Με ξέρεις ποιά είμαι ξένω;
— Είναι ή Ουθίλδη, ή μοναχοκόρη του Λόρκαν, του βασιληά της Ιουτλάνδης! είπε μ' ένα παράξενο χαμόγελο ό Όγκερ. Και ήρθα για σένα!... Ήρθα να σέ πάρω!...
— Νά με πάρης; φώναξε ή Ουθίλδη, περισσότερο θυμωμένη παρά τρομαγμένη.
— Ναι! Η φίμη της όμορφιάς σου έφτασε σ' ταυτία μου και σ' άγάπησα χωρίς να σ' έχω δει ποτέ. Από τή στιγμή όμως αϊτή, που αξιόθυνα ν' άντικρύσω τή λάμψη τών ματιών σου, σέ λατρεύω... Έλα μαζί μου! Θά σέ κάνω βασίλισσα στο κάστρο μου... Όλα τά παλληκάρια μου θά είνε έτοιμα για να σκοτώθουν σ' ένα μονάχα θλέμμα σου... Θά σέ ζητούσα από τόν πατέρα σου, με ξέρω καλά ότι δέν θά δεχτή ποτέ να δώση την κόρη του γυναικά σ' ένα αρχικουρσάρου, σ' ένα θανάσιμο έχθρο του... Γι' αυτό, σέ προσκαλώ να μ' ακολουθήσης στο κάστρο μου χωρίς να ειδοποιήσης κανένα...
— Πάς τολμάς και μιλάς έτσι στην κόρη ενός βασιληά... είπε ώριωμένη ή πριγκηποούλα.
— Είναι κι' έγώ βασίλισσα!... Βασίλης μεγαλύτερος από τόν πατέρα σου... Στέμμα έχω γύρω τόν ούρανο, χλαμύδα τά σύννεφα και θρόνο τόν άπέρατο όκεανό!... Έλα μαζί μου!

Τού κάκου προσπαθούσε ή Ουθίλδη να λογικευτή, να πείσει τόν εαυτό της ότι ήταν έγκλημα να χάριση την καρδιά της σ' ένα δαίμονα, σ' ένα άνθρωπο με χέρια ματωμένα και με τή συνείδηση θαραεί από κρίματα, σ' ένα κουρσάρου που ήταν καταδικασμένος να πεθάμη με μέρα στην άγχονη... Είχε άγαπήσει τόν Όγκερ γιατί ήταν περήφανος και δυνατός, γιατί καταλάθαινε ότι την λάτρευε και κείνος, γιατί την είχε σεβάσει!...
Στό μεταξύ, ό Όγκερ δέν έπέζε διόλου την Ουθίλδη να τόν άγαπήσει. Της έριχνε μονάχα θλέμματα παρανοητικά, χωρίς να της μιλήσει ποτέ για τόν έρωτά του, και την άφηγε να ζή όπως ήθελε κείνη στο κάστρο του. Ό ζουβός αυτός τόνος, τό διακριτικό αυτό άσθημα ενός ανθρώπου που τόν έτρεμε όλόκληρη ή Δανία, έκανε στο τέλος την Ουθίλδη να είνε περήφανη για τά αισθήματα που γέννησε στην καρδιά του αρχικουρσάρου...
Κ' ένα θράδυ, ή πριγκηποούλα έπεσε μόνη της στην άγκαλιά του Όγκερ...
Μιά όλόκληρη θβομάδα, τό κάστρο άντιλαλούσε από τά γέλια και τίς φωνές τάνευθεσμένων πειρατών, που γιόρταζαν τόν γάμο του άρχηγού τους με την πεντάμορφη Ουθίλδη!

Πέρασαν τρεις μήνες όνειρεμένης ευτυχίας για τόν Όγκερ και την Ουθίλδη.
Μιά μέρα όμως, ένας πειρατής, ό όποιος είχε πάει μεταμφιεσμένος στο βασιλείο του Λόρκαν για να μάθη άν ό βασιληάς ήξερε ποιός τό έκλεψε την κόρη του, τό σκόπευε να κάνει για νά τιμωρήσει τόν άρπαγα, γύρισε στο κάστρο, φέρνοντας άσχημα μαντάτα.
— Ό Λόρκαν—είπε στον Όγκερ και την Ουθίλδη—έτοιμάζεται να πολιορκήση τό νησί μας με δεκοπέντε καράβια για να πάρη πίσω την κόρη του και για να τιμωρήσει τόν άρχηγό μας! Μιά κραυγή τρόμου θγήκε από τά στήθη της Ουθίλδης, ή όποια έπεσε στην άγκαλιά του Όγκερ σαν να ζητούσε προστασία από αυτόν.
— Μή φοβάσαι, άγαπημένη μου!—τήν καθούσασε ό αρχικουρσάρος, χαρούμενος κι' ευτυχισμένος επειδή ή πριγκηποούλα τόν άγαπούσε τώρα περισσότερο και από τόν πατέρα της. Ό Λόρκαν δέν θά μωρέσει να πάτηση ποτέ τό κάστρο μας... Όσο είμαι έγώ κοντά σου, δέν έχεις να φοβάσαι από τίποτα...
— Και όμως, φοβάμαι! ψιθύρισε ή Ουθίλδη, τρέμοντας άκόμα. Δέν ξέρεις τί πεισματάρης ποτέ είνε ό πατέρας μου!... Και φοβάμαι όχι τόσο για μένα, όσο για σένα! Άλλοίμονό σου άν πέσης ζωντανός στα χέρια του!... Τά δάκρυα και ή ικεσίαι μου δέν θά μωρέσουν να σέ σώσουν από τήν όργη και τήν έκ-

— Άς πέσουμε μαζί κάτω, άγαπημένη μου... ψιθύρισε ή Ουθίλδη.

δικήρι που!

...Γά δεκαπέντε καράβια του βασιλιά Λόρκαν πολιορκούσαν...
...Γά δεκαπέντε καράβια του βασιλιά Λόρκαν πολιορκούσαν...
...Γά δεκαπέντε καράβια του βασιλιά Λόρκαν πολιορκούσαν...

Οι πειρατάι του 'Ογκερ πολέμησαν και αύτοι με λύσσα...
Οι πειρατάι του 'Ογκερ πολέμησαν και αύτοι με λύσσα...
Οι πειρατάι του 'Ογκερ πολέμησαν και αύτοι με λύσσα...

Επτά μερόνυχτα θάσασε ή πολιορκία του κάστρου...
Επτά μερόνυχτα θάσασε ή πολιορκία του κάστρου...
Επτά μερόνυχτα θάσασε ή πολιορκία του κάστρου...

Την όδοθι μερά, τού θράδου, ό Λόρκαν έδωσε διαταγή στους...
Την όδοθι μερά, τού θράδου, ό Λόρκαν έδωσε διαταγή στους...
Την όδοθι μερά, τού θράδου, ό Λόρκαν έδωσε διαταγή στους...

—Καμμία έπιβία δέν μας μένει πιαί! έιπε τότε ό 'Ογκερ...
—Καμμία έπιβία δέν μας μένει πιαί! έιπε τότε ό 'Ογκερ...
—Καμμία έπιβία δέν μας μένει πιαί! έιπε τότε ό 'Ογκερ...

—Δέν θά σ' άφήσω ποτέ! θροντοφώναζε ή...
—Δέν θά σ' άφήσω ποτέ! θροντοφώναζε ή...
—Δέν θά σ' άφήσω ποτέ! θροντοφώναζε ή...

Και πηλαιοζίζοντας τού πρόσωπού της κοιτά...
Και πηλαιοζίζοντας τού πρόσωπού της κοιτά...
Και πηλαιοζίζοντας τού πρόσωπού της κοιτά...

...Και όταν, ύστερ' από λίγο, οι στρατιώ...
...Και όταν, ύστερ' από λίγο, οι στρατιώ...
...Και όταν, ύστερ' από λίγο, οι στρατιώ...

—'Ας πέσουμε μαζύ κάτω, άγαπημένε μου!...
—'Ας πέσουμε μαζύ κάτω, άγαπημένε μου!...
—'Ας πέσουμε μαζύ κάτω, άγαπημένε μου!...

Και, πριν οι στρατιώται προφτάσουν να...
Και, πριν οι στρατιώται προφτάσουν να...
Και, πριν οι στρατιώται προφτάσουν να...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΙ

'Η κυρία Μπακαλιανοπούλου, πριν έρθει στην 'Αθηνά, έμεινε...
'Η κυρία Μπακαλιανοπούλου, πριν έρθει στην 'Αθηνά, έμεινε...
'Η κυρία Μπακαλιανοπούλου, πριν έρθει στην 'Αθηνά, έμεινε...

—Σας παρακαλεί, λέει, ή κυρία μου να της στείλετε, λέει...
—Σας παρακαλεί, λέει, ή κυρία μου να της στείλετε, λέει...
—Σας παρακαλεί, λέει, ή κυρία μου να της στείλετε, λέει...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

'Ο δίσημος ιστορικός Καμίλλ Ζουλιάν που έπέθανε πρό όλου...
'Ο δίσημος ιστορικός Καμίλλ Ζουλιάν που έπέθανε πρό όλου...
'Ο δίσημος ιστορικός Καμίλλ Ζουλιάν που έπέθανε πρό όλου...

Και ύστερ' από μι...
Και ύστερ' από μι...
Και ύστερ' από μι...

...πάντα έμπρός!...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΔΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Ο άνδρας είναι ή δούλα τού Θεού κι' ή γυναίκα ή δούλα τού άνδρου...
'Ο άνδρας είναι ή δούλα τού Θεού κι' ή γυναίκα ή δούλα τού άνδρου...
'Ο άνδρας είναι ή δούλα τού Θεού κι' ή γυναίκα ή δούλα τού άνδρου...

Εάν ή γυναίκες ήσαν άθάνατοι, ούδέποτε θά έρωτούσαν τόν τέλε...
Εάν ή γυναίκες ήσαν άθάνατοι, ούδέποτε θά έρωτούσαν τόν τέλε...
Εάν ή γυναίκες ήσαν άθάνατοι, ούδέποτε θά έρωτούσαν τόν τέλε...

'Όταν δείξετε ένα ζευγαριό στις γυναίκες, αυτές χοροπηδούν λά...
'Όταν δείξετε ένα ζευγαριό στις γυναίκες, αυτές χοροπηδούν λά...
'Όταν δείξετε ένα ζευγαριό στις γυναίκες, αυτές χοροπηδούν λά...

'Ο έρωτας μοιάζει με τήν πίστι πού τό θάνατο. Είναι με ένάγεια...
'Ο έρωτας μοιάζει με τήν πίστι πού τό θάνατο. Είναι με ένάγεια...
'Ο έρωτας μοιάζει με τήν πίστι πού τό θάνατο. Είναι με ένάγεια...

'Ο έρωτας είναι ένας μεγάλος άζημιότης. 'Ο έρωτόληπτος μπορεί νά...
'Ο έρωτας είναι ένας μεγάλος άζημιότης. 'Ο έρωτόληπτος μπορεί νά...
'Ο έρωτας είναι ένας μεγάλος άζημιότης. 'Ο έρωτόληπτος μπορεί νά...

Τό πάθος τού έρωτα μοιάζει με τόν άπαιό, ό όποιος όσο περισσότερο...
Τό πάθος τού έρωτα μοιάζει με τόν άπαιό, ό όποιος όσο περισσότερο...
Τό πάθος τού έρωτα μοιάζει με τόν άπαιό, ό όποιος όσο περισσότερο...

'Η έπιθυμία τών γυναικών είναι σαν τά σπαράγγια, πού μόλις τό...
'Η έπιθυμία τών γυναικών είναι σαν τά σπαράγγια, πού μόλις τό...
'Η έπιθυμία τών γυναικών είναι σαν τά σπαράγγια, πού μόλις τό...

'Όποιος ή πηλ έπιζητεί τό στήμα, έτα και ή...
'Όποιος ή πηλ έπιζητεί τό στήμα, έτα και ή...
'Όποιος ή πηλ έπιζητεί τό στήμα, έτα και ή...

'Η όμορφιά είναι τό πρώτο δώρο, πού χοροζει ή...
'Η όμορφιά είναι τό πρώτο δώρο, πού χοροζει ή...
'Η όμορφιά είναι τό πρώτο δώρο, πού χοροζει ή...

'Η όμορφιά μιας τίμας γυναικας είναι όπως ένα...
'Η όμορφιά μιας τίμας γυναικας είναι όπως ένα...
'Η όμορφιά μιας τίμας γυναικας είναι όπως ένα...

Ενώπιότερα θά μπορούσα νά σηδιάσωσά όσα τί...
Ενώπιότερα θά μπορούσα νά σηδιάσωσά όσα τί...
Ενώπιότερα θά μπορούσα νά σηδιάσωσά όσα τί...

'Η γυναίκες διαφέρουν περισσότερο γυναικες...
'Η γυναίκες διαφέρουν περισσότερο γυναικες...
'Η γυναίκες διαφέρουν περισσότερο γυναικες...

'Ο έρωσ είναι τά φτερά πού έδωσε ό Θεός στην...
'Ο έρωσ είναι τά φτερά πού έδωσε ό Θεός στην...
'Ο έρωσ είναι τά φτερά πού έδωσε ό Θεός στην...

'Ο έρωτας γεννιέται άπ' τίς θυσίες, και πού παντός άπ' τίς θυσία...
'Ο έρωτας γεννιέται άπ' τίς θυσίες, και πού παντός άπ' τίς θυσία...
'Ο έρωτας γεννιέται άπ' τίς θυσίες, και πού παντός άπ' τίς θυσία...

'Η γυναίκες μοιάζουν με τίς πεταλούδες. Τίς τραβάει κι' αυτές ή...
'Η γυναίκες μοιάζουν με τίς πεταλούδες. Τίς τραβάει κι' αυτές ή...
'Η γυναίκες μοιάζουν με τίς πεταλούδες. Τίς τραβάει κι' αυτές ή...

'Η άγάπη είναι χοροάρι. Ένας φτωχος πού έχει τήν άγάπη στό χέ...
'Η άγάπη είναι χοροάρι. Ένας φτωχος πού έχει τήν άγάπη στό χέ...
'Η άγάπη είναι χοροάρι. Ένας φτωχος πού έχει τήν άγάπη στό χέ...

Τά μεγάλα πάθη τραχύνουν από τόν έρωτα και εκβάλλουν στο θά...
Τά μεγάλα πάθη τραχύνουν από τόν έρωτα και εκβάλλουν στο θά...
Τά μεγάλα πάθη τραχύνουν από τόν έρωτα και εκβάλλουν στο θά...

'Ο άνθρωπος πρέπει να είναι περισσότερο έρωατής στον έρωτα, από...
'Ο άνθρωπος πρέπει να είναι περισσότερο έρωατής στον έρωτα, από...
'Ο άνθρωπος πρέπει να είναι περισσότερο έρωατής στον έρωτα, από...

'Ο έρωτας διαλέγει για κατοικία τίς όμορφότερες και πιο άγνες η...
'Ο έρωτας διαλέγει για κατοικία τίς όμορφότερες και πιο άγνες η...
'Ο έρωτας διαλέγει για κατοικία τίς όμορφότερες και πιο άγνες η...

'Ο έρωτας είναι ό πιο περιημένος άπ' όλους τούς ηρώωνες. Όθελει νά...
'Ο έρωτας είναι ό πιο περιημένος άπ' όλους τούς ηρώωνες. Όθελει νά...
'Ο έρωτας είναι ό πιο περιημένος άπ' όλους τούς ηρώωνες. Όθελει νά...

'Η όμορφες γυναίκες μοιάζουν με τούς θάνατους, πού έχουν πολλά...
'Η όμορφες γυναίκες μοιάζουν με τούς θάνατους, πού έχουν πολλά...
'Η όμορφες γυναίκες μοιάζουν με τούς θάνατους, πού έχουν πολλά...

'Ο έρωτόληπτος πού...
'Ο έρωτόληπτος πού...
'Ο έρωτόληπτος πού...